SERIES XVI LECTURE VII

בס"ד

CAN YOU ANSWER THESE QUESTIONS?

- 1. When Hashem sent Shmuel to anoint David, Shmuel expressed his fear that the king might hear about it and kill him. Shouldn't Shmuel have simply trusted in Hashem?
- 2. Describe Goliath's challenge to Saul's troops.
- 3. What exactly prompted David to slay Goliath?
- 4. Describe Saul's hesitation in giving his daughter's hand in marriage to David, after he had slain Goliath. How were his fears alleviated?
- 5. Eventually, Saul wanted to kill David. Why?

This and much more will be addressed in the seventh lecture of this series: "David: The Warrior King".

To derive maximum benefit from this lecture, keep these questions in mind as you listen to the lecture and read through the outline. Go back to these questions once again at the end of the lecture and see how well you answer them.

PLEASE NOTE: This outline and source book were designed as a powerful tool to help you appreciate and understand the basis of Jewish History. Although the lectures can be listened to without the use of the outline, we advise you to read the outline to enhance your comprehension. Use it, as well, as a handy reference guide and for quick review.

This lecture is dedicated to the honor and merit of the Zuroff Family

THE EPIC OF THE ETERNAL PEOPLE Presented by Rabbi Shmuel Irons

Series XVI Lecture #7

DAVID (DOVID HAMELECH): THE WARRIOR KING

I. The Rise of David

בּילאמֶר ד׳ אֶל שְׁמוּאֵל עַד מְתַי אַתָּה מִתְאַבֵּל אֶל שָׁאוּל וַאֲנִי מְאַסְתִּיו מִמְּלֹךְ עַל יִשְׂרָאֵל מַלֵּא קַרְנְךְ שֶׁמֶן וְיִבְּרָבְּלְיוֹ לִי מֶלֶךְ: וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֵיךְ אֵלְיִשְׁי בֵּית הַלַּחְמִי כִּי רָאִיתִי בְּבָנְיו לִי מֶלֶךְ: וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֵיךְ אֵלְרָי וְשָׁבְע שְׁאוּל וַהְרָגְנִי וְלֵךְ אֶשְׁרְ דִּיְ עֵבְּלְיִחְךְּ אֶל יִשִׁי בְּיָתְ לְיִשִׁי בְּיָבְת וְיְשָׁרְ אֹנְרְ אָלְרְ בְּיָבְ וְאָמֶרְ שְׁלוֹי לְוְבֹּח לְיִי בְּאתִי הִתְקַבְּשׁוּ וּבְאתֵם אִתִּי בַּזְּבַח וַיְּקְבָּשׁ אָת הָעְיֶשְׁה וּמְשִׁהְתְּ לִי אֵת אֲשֶׁר אֹמָר אֵלֶיךְ וְשָׁלוֹ׳ לְזְבֹּח לְיִילְבְּ אֵת אֲשֶׁר דִּבְּר דִי מְשְׁרֹחוּ: וַיִּאמֶר וְ שָׁלוֹי לִזְבְּח שְׁמוּאֵל אֵל אַבְּר וֹיִשְׁי שְׁמוּאַל אַל מַבְּט אָל מִרְאָהוּ וְאֶל גְּבָבְ וֹיִלְבְר וְשְׁלוֹי לְזְבְּח לְנְיִבְ וְיִאְבֶּר וְיִאָרְם אָתִי בְּנָיו וְיִּאְבֶר וְיִאֶל בָּבָב: וַיִּקְרָא יְשָׁי אֶל אֲבִינְדְב וַיִּאֲבְתוּ בְּיוֹ וְמְבָּב וְלִּבְב: וַיִּקְרָא יְשִׁי אֶל אֲבִינְדְב וְיִּעְבֵּר וְשִׁלוֹי לִבְּבוֹ וְיִבְּאָם וְיִבְּבְ וְיִבְּעִב רְישִׁי שְׁמְה וְלְאָב בְּנִי וְשְׁלְּא לְשָׁי שְׁלְחָב בְּעָבְים וְיִבְאָב וְיִישְׁר אָל בְּבָר וְיִיְבְּעְרִם וְלִיבְּי שְׁמוּאֵל וְיֹלְשִׁי שְׁקְהוּ לְּמָב עִי בְּבִיוֹ לְאְבָּי שְׁמִוּאֵל וְיִיב בְּיוֹ וְיִבְּבָּב וְיִישִׁי שִׁלְחָה וְקְחָבּוֹ לְאָ לִישִׁי שְׁלְחָה וְקְחָבּוֹ לְיִם יְשְׁתְבּי לְיִישׁי שְׁלְחָה וְקְחָבּוֹ בְּיִב לֹא נָסב עַד בֹּאוֹ פֹה: וַיִּשְׁלַח וְיִבִיאָחוּ וְחִבּי בְּיִים הְטוֹב רֹאי בְּחָבי בְּיִים מְטִבּיל הִיּי בְיִיאְם שְּבְּלְים הָּהְעִבְּן וְהִבּּב עִי בְּיֹם שְׁמוּאל אִי בִייִבּי שְׁמוּאל אִל בִּיִי שִׁן שְׁתִבּי לְא עָם נְבִים שְׁתִּל וְיִיִי שְׁנִיי שְׁתְיוֹם הָּיִבְּישׁח אֹתוֹ בְּקְבָּב אִי וְהוּב בְּאוֹי שְׁתְיוֹ בְּילְים בְּבְיבְים בְּיוֹב מְהִיוֹם הָהוּא וְמְבְּלְים הְבְּים שְׁמִילּים הָיוּים בְּילִי לְּיִי שְׁבְּי וְיִיי בְּיבְי לְּיִי שְּבְּיוֹ בְיִי לְיִי שְׁבְּי בְּבְי וְבְיבְיבְים בְּבִילְ בִּי בְּיִי בְּיבְי בְּבְיבְים בְּיִי בְּיִי בְּיִי בְּיִי בְּיבְיבְים בְּיבְיבְים בְּיבְים בְּיבְים בְּיבְּיבְים בְּיבְּיבְיבְים בְּיבְים בְּבְיבוּי בְּיבְיבְים בְּיִים בְּבְיבְיוּים בְי

And the L-rd said to Samuel, How long will you mourn for Saul, seeing I have rejected him from reigning over Israel? Fill your horn with oil, and go, I will send you to Jesse the Bethlehemite; for I have provided Me a king among his sons. - And Samuel said, How can I go? if Saul hears it, he will kill me. - And the L-rd said, Take a heifer with you, and say, I have come to sacrifice to the L-rd. And call Jesse to the sacrifice, and I will tell you what you shall do; and you shall anoint to Me him whom I name to you. - And Samuel did that which the L-rd spoke, and came to Beth-Lehem. And the elders of the town trembled at his coming, and said, Do you come peacefully? - And he said, Peacefully; I have come to sacrifice to the L-rd; sanctify (prepare) yourselves, and come with me to the sacrifice. And he sanctified Jesse and his sons, and called them to the sacrifice. - And it came to pass, when they came, that he looked on Eliab, and said, Surely the L-rd's anointed is before Him. But the L-rd said to Samuel, Look not on his countenance, or on the height of his stature; because I have refused him; for the L-rd sees not as man sees; for man looks on the outward appearance, but the L-rd looks on the heart. - Then Jesse called Abinadab, and made him pass before Samuel. And he said, Neither has the L-rd chosen this one. Then Jesse made Shammah to pass by. And he said, Neither has the L-rd chosen this. Again, Jesse made seven of his sons to pass before Samuel. And Samuel said to Jesse, The L-rd has not chosen these. And Samuel said to Jesse, Are here all your children? And he said, There remains still the youngest, and, behold, he keeps the sheep. And Samuel said to Jesse, Send and fetch him; for we will not sit down (recline) till he comes here. - And he sent, and brought him in. And he was red haired (ruddy complexion), with beautiful eyes, and good looking. And the L-rd said, Arise, anoint him; for this is he. Then Samuel took the horn of oil, and anointed him in the midst of his brothers; and the spirit of the L-rd came upon David from that day forward. So Samuel rose up, and went to Ramah. Samuel I 16:1-13

Series XVI 2 Lecture #7

B.
וְרוּחַ יְהֹוֶה סְרָה מֵעִם שָׁאוּל וּבִעְתַתּוּ רוּחַ רְעָה מֵאֵת ד׳: וַיֹּאמְרוּ עַבְדִי שְׁאוּל אֵלִיו הָנֵּה נָא רוּחַ אֶּ–לֹהִים רְעָה מְבַעִּתֶּדְּ: יֹאמֵר נָא אֲדֹנֵנוּ עְבָבֶיךְ לְפָּנֶיךְ יְבַּקְשׁוּ אִישׁ יֹדַעַ מְנַגֵּן בַּכְּנּוֹר וְהָיָה בִּהְיוֹת עָלֶיךְ רוּחַ אֶּ–לֹהִים רְעָה וְנִגֵּן בְּיָדוֹ וְטוֹב לְךְ: וַיֹּאמֶר שָׁאוּל אֶל עֲבָדְיו רְאוּ נָא לִי אִישׁ מֵיטִיב לְנַגֵּן וַהְבִיאוֹתֶם אֵלְי: וַיַּעֲן אֶחָד הַנִּאְרִם וַיֹּאמֶר הָבָּר וְאִישׁ מִלְחָמָה וּנְבוֹן וְנִבּוֹר חַיִל וְאִישׁ מִלְחָמָה וּנְבוֹן בְּבַּצֹּאן: וְיִשְׁלֵח שָׁאוּל מַלְאָכִים אֶל יִשִׁי וַיֹּאמֶר שִׁלְחָה אֵלִי אֶת דְּוִד בְּנְּךְ אֲשֶׁר בַּצֹּאן: וַיִּשְׁר הַאֵּר וְנִאן וְנִבּוֹן וְנִבְּר בְּנִן וְנִיּבְיֹן וְנִאָּר בָּצֹאן: וְיִבְּלֹח לְנָתְר בְּיִן וְנִאָר עְזִים אֶחָד וַיִּשְׁלַח בְּיִד בְּנִוֹ אֶל שָׁאוּל יִנְיִם בְּלִים בְּנִין וְנִיּמֶר נְאָלִין וְנִיּתְ לְּבִין וְנִאָּר בְּנִין וְנְבֵּוֹן לְשָׁאוּל וְטְבָּר וְנִיּשְׁלַח בְּיִין וְנְבֵּן בְּנִיְר וְנְבֵּן בְּיִבְי וְנִיּמְ בְּבִיוֹן וְנְתֵּח לְשָׁאוּל וְטִוֹב לְּבָּי לוֹ נִשְּאוּל אִם בֹּבְנִיי וְנְבָּוֹן בְּיִבְיְה בְּבְירוֹן וְרָוַח לְשָׁאוּל וְטִוֹב מְבְיִין בְּנִיְר וּנְתְּן בְּנְיִרוֹ וְנְתְּבְּירוֹ וְנְעָבְּר וֹתְיְם בְּנִים בְּעִבְינִי: וְהָיָה בְּהְיוֹת רוּחַ אֶּךְ-לֹהִים אֶל שְׁאוּל וְלְקַח בְּוִד אֶת הַבְּנּוֹר וְנְגֵּן בְּיָרוֹ וְרָחָת בְּעָבִיי: וְהָיָה בְּהְיוֹת רוּחַ הָּרְעָה: שׁמוּאל א טזּיִיד–כּנּג

But the spirit of the L-rd departed from Saul, and an evil spirit from the L-rd troubled him. - And Saul's servants said to him, Behold now, an evil spirit from G-d troubles you. Let our lord now command your servants, who are before you, to seek out a man, who knows how to play on a lyre; and it shall come to pass, when the evil spirit from G-d is upon you, that he shall play with his hand, and you shall be well. And Saul said to his servants, Provide me now a man who can play well (inspired musician), and bring him to me. - Then answered one of the servants, and said, Behold, I have seen a son of Jesse the Bethlehemite, who knows how to play, and a fine warrior man, and a man of war, and prudent in speech, and a handsome person, and the L-rd is with him. - And Saul sent messengers to Jesse, and said, Send me David your son, who is with the sheep. And Jesse took a donkey laden with bread, and a skin of wine, and a kid, and sent them with David, his son, to Saul. - And David came to Saul, and stood before him; and he loved him greatly; and he became his armor bearer. And Saul sent to Jesse, saying, Let David, I beseech you, stand before me; for he has found favor in my sight. And it came to pass, when the evil spirit from G-d was upon Saul, that David took a lyre, and played with his hand; so Saul was refreshed, and was well, and the evil spirit departed from him. Samuel I 16:14-23

II. David and Goliath

A. ויאספו פלשתים את מחניהם למלחמה ויאספו שכה אשר ליהודה ויחנו בין שוכה ובין עזקה באפס דַּמִים: וְשַׁאוּל וְאִישׁ יִשְׁרָאֵל נֵאֵסִפּוּ וַיַּחֲנוּ בִּעֵמֶק הָאֵלֶה וַיַּעַרְכוּ מִלְחָמָה לְקְרַאת פָּלְשָׁתִים: וּפְּלְשָׁתִים: וּפְלְשָׁתִים: וּפְלְשָׁתִים: עמדים אַל הַהַר מזָה וִישראַל עמדים אַל הַהַר מזָה וַהְגַּיִא בִּינִיהם: וַיַּצָא אִישׁ הַבַּנִים מְמַחַנוֹת פַּלשׁתִים גלית שמו מגת גבהו שש אמות וזרת: וכובע נחשת על ראשו ושריון קשקשים הוא לבוש ומשקל השריון חמשת אַלְפִים שָקַלִים נחשת: ומצחת נחשת על רגליו וכידון נחשת בין כּתפיו: ועץ חניתו פַמְנוֹר אַרְגִים וְלַהֶבֶת חָנִיתוֹ שֶׁשׁ מֵאוֹת שָׁקַלִים בַּרְזֶל וְנִשָּׁא הַצְנַה הֹלֶךְ לְפַנֵיו: וַיַּעֲמֹר וַיִּקְרָא אֶל מַעַרְכֹת ישראל ניאמר להם למה תצאו לערד מלחמה הלוא אנכי הפלשתי ואתם עבדים לשאול ברו לכם איש וֹיֵרֶד אָלֵי: אָם יוּכָל לְהַלְּחֶם אָתִּי וְהָכַּנִי וְהַיִינוּ לְכֵם לַעֲבַדִים וְאָם אָנִי אוּכָל לוֹ וְהְכִּיתִיו וְהְיִיתֵם לְנוּ לעבדים ועבדתם אתנו: ויאמר הפלשתי אני חרפתי את מערכות ישראל היום הזה תנו לי איש וְנַלְחֵמָה יַחָד: וַיִּשְׁמַע שָׁאוּל וְכַל יִשְׁרָאֵל אָת דְּבָרִי הַפַּּלְשָׁתִּי הָאָלֶה וַיָּחִתוּ וַיִּרְאוּ מִאד: וְדָוִד בֵּן אִישׁ אָפַרַתִי הַזֶּה מִבֶּית לֶחֶם יְהוּדָה וּשָׁמוֹ יְשֵׁי וְלוֹ שָׁמנָה בַנִים וְהַאִישׁ בִּימֵי שַׁאוּל זָקֶן בַּא בַאַנַשִּׁים: זְיֵּלְכוּ שׁלֹשֶׁת בְּנֵי יְשֵׁי הַגִּדֹלִים הַלְכוּ אַחֲרִי שַׁאוּל לַמְּלְחַמָה וְשֶׁם וֹ שִׁלֹשֶׁת בַּנֵיוֹ אֲשֶׁר הַלְכוּ בַּמְּלְחַמָה אֱלִיאַב הַבְּכוֹר וּמְשְׁנָהוּ אֲבִינָדֶב וְהַשְּׁלְשִׁי שָׁמַה: וְדָוִד הוּא הַקַּטֵן וּשְׁלֹשֵׁה הַגִּדֹלִים הַלְכוּ אָחָרִי שַׁאוּל: הֹלֵך וַשָּׁב מֵעַל שָׁאוּל לְרִעוֹת אֶת צֹאן אָבִיו בֵּית לְחֶם: וַיִּגַשׁ הַפְּּלְשְׁתִּי הַשְׁכֵּם וְהַעְרֵב וַיִּתְיַצֵּב אַרְבָּעִים יוֹם: שמואל יז:א-טז

Series XVI 3 Lecture #7

And the Philistines gathered together their armies to battle, and were gathered together at Socoh, which belongs to Judah, and camped between Socoh and Azekah, in Ephes-Dammim. - And Saul and the men of Israel were gathered together, and camped by the valley of Elah, and set the battle in array against the Philistines. And the Philistines stood on a mountain on one side, and Israel stood on a mountain on the other side; and there was a valley between them. - And there came out a champion from the camp of the Philistines, named Goliath, of Gath, whose height was six cubits and a span. And he had a helmet of bronze upon his head, and he was armed with a coat of mail; and the weight of the coat was five thousand shekels of bronze. And he had greaves of bronze upon his legs, and a javelin of bronze between his shoulders. And the staff of his spear was like a weaver's beam; and his spear's head weighed six hundred shekels of iron; and a shield bearer went before him. And he stood and shouted to the armies of Israel, and said to them, Why have you come out to set your battle in array? Am I not a Philistine, and you servants to Saul? Choose a man for you, and let him come down to me. If he is able to fight with me, and kill me, then will we be your servants; but if I prevail against him, and kill him, then shall you be our servants, and serve us. - And the Philistine said, I defy the armies of Israel this day; give me a man, that we may fight together. - When Saul and all Israel heard those words of the Philistine, they were dismayed, and greatly afraid. - And David was the son of that Ephrathite of Beth-Lehem of Judah, whose name was Jesse; and he had eight sons; and the man was old in the days of Saul, an aged man. And the three eldest sons of Jesse went and followed Saul to the battle; and the names of his three sons who went to the battle were Eliab the firstborn, and next to him Abinadab, and the third Shammah. And David was the youngest; and the three eldest followed Saul. But David went and returned from Saul to feed his father's sheep at Beth-Lehem. And the Philistine drew near morning and evening, and presented himself for forty days. Samuel I 17:1-16

B. ַנִיאמֶר יִשִׁי לְדַוִד בִּנוֹ קַח נַא לְאַחֵיךְ אֵיפַת הַקּלִיא הַזֶּה וַעֲשַׂרָה לֶחֶם הַזֶּה וְהָרֶץ הַמַּחֲנָה לְאַחֵיךְ: עשרת חרצי החלב האלה תביא לשר האלף ואת אחיד תפקד לשלו׳ ואת ערבתם תקח: ושאול והמה וכל איש ישראל בעמק האלה נלחמים עם פלשתים: וַיַּשְׁבֶּם דְּוֹד בַּבֹּקר וַיִּטֹשׁ אָת הַצֹּאן עַל שׁמֵר וַיִּשַא וַיַּלְךְ כַּאֲשֶׁר צְוָהוּ יִשִׁי וַיָּבֹא הַמַּעָגַלָה וְהַחִיל הַיּצֵא אֱל הַמַעַרְכָה וְהַרְעוּ בַּמְלְחַמָה: וְתַּעֵרךְ יִשְׁרָאֵל וּפְלְשָׁתִּים מַעַרָכָה לְקָרָאת מַעַרָכָה: וַיִּטֹשׁ דָּוָד אָת הַכֵּלִים מֵעַלַיוֹ עַל יֵד שׁוֹמֵר הַבּּלִים וַיַּרְץ הַמַעַרַכָה וַיַּבֹא וַיִּשָׁאַל לְאָחֵיו לְשַׁלוֹ׳: וְהוֹא | מַדַבֶּר עִמַם וְהָנֵה אִישׁ הַבֵּנַיִם עוֹלֶה גַּלְיֵת הַפָּלְשָׁתִּי שָׁמוֹ מִגַת מְמַעַרְכוֹת פָּלְשָׁתִּים וַיִּדֶבֶּר כַּדְבַרִים הָאֶלֶה וַיִּשְׁמַע דַּוִד: וְכַל אִישׁ יִשְׁרָאֵל בִּרְאוֹתֵם אָת הַאִּישׁ וַיַּנְסוּ מפַּנֵיוֹ וַיִּירָאוּ מָאַד: וַיֹּאמֶר | אִישׁ יִשְׁרָאֵל הַרְאִיתֵם הָאִישׁ הַעֹלֶה הָזָה כִּי לְחַרֶף אָת יִשְׁרָאֵל עֹלֶה וְהַיָה האיש אַשֶׁר יַכֵּנוּ יַעשַׁרָנוּ | הַמֶּלֶךְ | עשֵׁר גַּדוֹל וָאָת בּתוֹ יְתָּן לוֹ וָאָת בֵּית אַביו יַעשָה חַפּשִׁי בּיִשְׁרָאַל: וַיאמר דוד אַל הַאַנַשִׁים הַעמרים עמו לָאמר מה יַעשה לָאיש אַשר יַכָּה אַת הַפַּלשׁתִּי הַלָּז וְהָסִיר חַרְפַּה מעל ישראל כי מי הפּלשתי הערל הזה כי חרף מערכות א-להים חיים: ויאמר לו העם כדבר הזה לאמר כה יעשה לאיש אשר יכנו: וישמע אליאב אחיו הגדול בדברו אל האנשים ויחר אף אליאב בָּבָרָד וַיֹּאמֶר | לַמַה זָה יַרַדִת וְעַל מִי נַטַשֶּׁתּ מִעָט הַצֵּאן הָהֶנַּה בַּמְדבַּר אֵנִי יַדַעִתִּי אָת זִדנָך וְאָת רעַ לְבַבֶּך כִּי לְמַעַן רָאוֹת הַמִּלְחַמָה יַרָדִתַּ: וַיֹּאמֶר דָּוִד מֶה עַשִּיתִי עַתַּה הַלוֹא דָבַר הוֹא: וַיִּסֹב מֵאָצְלוֹ אֵל מוּל אָחֵר וַיֹאמֵר כַּדָבָר הַזָּה וַיִשְׁבָהוּ הָעָם דָבָר כַּדָבָר הָרְאשׁוֹן: וַיִּשָּׁמְעוּ הַדְּבָרִים אֲשֵׁר דְבֵּר דָּוִד וַיַּגִּדוּ לְפִנִי שָׁאוּל וַיִּקְחָהוּ: וַיֹּאמֶר דָּוָד אֱל שָׁאוּל אֵל יִפּל לֶב אַדָם עַלַיו עַבִּדְּךְ יֶלֶךְ וְנִלְחַם עִם הַפִּּלְשְׁתִּי הַזֶּה: וַיֹּאמֶר שָׁאוּל אֵל דָּוָד לֹא תוּכַל לַלֶכֶת אֵל הַפַּלְשָׁתִּי הָזֶה לְהַלָּחֶם עמוֹ כִּי נַעַר אָתָה וְהוּא אִישׁ מִלְחַמָה מִנְעַרִיוּ: וַיצָאתִי וַנָּאָתִי שָׁאוּל רעה הַיָה עַבִּדְּךְ לְאָבִיו בַּצֹאן וֹבַא הָאָרִי וְאָת הַדּוֹב וְנַשַא שֶׁה מֶהַעֵּדֵר: וְיַצָאתִי אַחַרִיו וָהַכְּתִיו וָהַצֵּלְתִּי מִפִּיו וַיַּקָם עַלִי וְהָחַזַקתִי בִּזְקנוֹ וְהָכְּתִיו וָהַמִּיתִיו: גַּם אָת הָאַרִי גַם הַדּוֹב הְכַּה עבדר והיה הפלשתי הערל הזה כאחד מהם כי חרף מערכת אַ-להים חיים: ויאמר דוד ד׳ אשר הצלני Series XVI 4 Lecture #7

מַיַר הַאָרִי וּמִיַּר הַדֹּב הוּא יַצִּילֶנִי מִיַּר הַפִּּלְשָׁתִּי הַזֶּה וַיֹּאמֶר שַׁאוּל אֵל דַּוְד לֶךְ וַד׳ יִהְיֶה עִמַּךְ: וַיַּלְבֵּשׁ שׁאוּל אֵת דַּוִד מַדֵּיו וְנָתַן קוֹבַע נִחשֵׁת עַל ראשוֹ וַיַּלְבֵּשׁ אֹתוֹ שִׁרִיוֹן: וַיַּחִגֹּר דְּוִד אֶת חַרְבּוֹ מֵעַל לְמַדְּיו וַיֹּאֵל לְלַכָת כִּי לֹא נַסָּה וַיֹּאמֵר דַּוִד אֵל שַׁאוּל לֹא אוּכַל לַלְכַת בַּאַלָּה כִּי לֹא נַסִּיתי וַיִּסְרָם דַּוִד מְעַלִיו: וַיַּקְקוּט הַבָּיִר לוֹ חַמְשֵׁה חַלְּקִי אֲבַנִים | מָן הַנַּחַל וַיַּשֵׁם אתַם בְּכַלִי הַרעִים אֲשֵׁר לוֹ ובַיַּלְקוּט וקלעו בידו ויגש אל הפלשתי: וילך הפלשתי הלך וקרב אל דוד והאיש נשא הצנה לפניו: ויבט הַכֶּלְשׁתִּי וַיִּראָה אָת דַּוִד וַיִּבוָהוּ כִּי הַיָה נַעַר וְאַדְמֹנִי עם יְפָה מַראָה: וַיֹּאמֵר הַכִּּלְשׁתִּי אָל דַּוִד הַכֵּלְב אָנכי כִּי אַתָּה בָא אֵלַי בַּמַּקְלוֹת וַיִּקְלֵּל הַפִּּלְשָׁתִּי אֵת דָּוִד בֵּאלהִיו: וַיֹּאמֵר הַפִּּלְשָׁתִּי אֵל דַּוִד לְכַה אֵלַי וְאָתְנָה אָת בְּשַׁרְדְּ לְעוֹף הַשַּׁמִים וּלְבָהָמֶת הַשַּבָה: וַיֹּאמֶר דָּוָד אֶל הַפְּלְשָׁתִי אָתַה בָּא אֶלִי בְּחָרֶב וּבַחַנִית וֹבְכִידוֹן וְאַנֹכִי בַא אֱלֵיךְ בִּשֶׁם ד׳ צִ–בָאוֹת אֱ–לֹהֵי מַעַרְכוֹת יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר חֶרַפְתַּ: הַיּוֹם הַזֶּה יִסַגֵּרְךְּ ד׳ בְּיָדִי וְהַכִּיתִךְ וַהְסִרתִי אֶת רֹאשְׁךְ מֵעֶלֶיךְ וְנָתַתִּי פֶּגֶר מַחֲנֵה פִּלְשָׁתִּים הַיּוֹם הַזֵּה לְעוֹף הַשָּׁמֵיִם וֹלְחַיַּת ֶּרְאָרֶץ וְיֵדְעוּ כַּל הַאָרֵץ כִּי יֵשׁ אֶ–לֹהִים לְיִשְׂרָאֶל: וְיֵדְעוּ כַּל הַקָּהַל הַזֶּה כִּי לֹא בְּחָרֵב וּבַחַנִית יְהוֹשִׁיעַ ד׳ פִּי לַד׳ הַמִּלְחָמָה וְנָתַן אֶתְכֶם בְּיָדֵנוּ: וְהָיָה כִּי קָם הַפְּלִשְׁתִּי וַיֵּלֶךְ וִיִּקְרַב לְקְרַאת דְּוִד וַיְמַהֵּר דְּוִד וַיְּרֶץ הַמַּעַרַכָּה לְקָרַאת הַפִּלְשָׁתִּי: וַיִּשָׁלַח דָּוִד אֶת יָדוֹ אֱל הַכֵּלִי וַיִּקֶח מִשָּׁם אֶבֶן וַיִּקַלַע וַיַּדְ אֶת הַפִּלְשָׁתִּי אֱל מִצְחוֹ וַתִּטִבֵּע הָאֶבֶן בִּמִצְחוֹ וַיִּפּל עַל פָּנָיו אָרְצָה: וַיֶּחֲזַק דָּוִד מִן הַפִּּלְשִׁתִּי בַּקֶלַע וּבָאֶבֶן וַיַּךְ אֶת הַפּּלִשְׁתִּי וַיִּמִיתָהוּ וְחֵרֶב אֵין בִּיַד דָּוִד: וַיָּרֶץ דָּוִד וַיַּעֵמֹד אֵל הַפּּלְשָׁתִּי וַיִּקַח אֵת חַרְבּוֹ וַיִּשְׁלְפָה מְתַעְרָה וַיָּכְתָהוּ וַיִּכְרָת בָּה אֵת ראשׁוֹ וַיִּרְאוּ הַפִּּלְשִׁתִּים כִּי מֵת גִּבּוֹרָם וַיָּנָסוּ: וַיִּּלְמוּ אַנְשֵׁי יִשְׁרְאֵל וִיהוּדְה וַיִּרְעוּ וַיִּרְדִפוּ אֵת הַפִּּלְשָׁתִים עַד בּוֹאָךְ גַיִא וְעַד שַׁעֲרֵי עֵקְרוֹן וַיִּפָּלוּ חַלְלֵי פִלְשָׁתִים בְּדֵרֶךְ שַׁעֲרֵים וְעַד גַּת וְעַד עַקרוֹן: וַיַּשָׁבוּ בַּנֵי יִשְׂרָאֵל מִדְלֹק אַחֲרֵי פִּלְשָׁתִּים וַיַּשׁסוּ אֵת מַחֲנֵיהֶם: וַיִּקֶח דָּוִד אֵת רֹאשׁ הַפִּלְשָׁתִּי וַיָּבָאָהוּ יָרוּשַׁלֶם וְאָת כֶּלָיו שָם בָּאָהַלוֹ: וְכַרְאוֹת שַׁאוּל אֶת–דָּוָד יֹצֵא לְקְרָאת הַפְּּלְשָׁתִי אָמַר אֶל אַבְנֵר שַׁר הצבא בן מי זה הנער אבנר ויאמר אבנר חי נפשף המלך אם ידעתי: ויאמר המלך שאל אתה בן מי זה וּכְשׁוּב דָּוָד מֶהַכּוֹת אָת הַפָּלְשָׁתִּי וַיִּקָּח אתוֹ אָבְנֵר וַיִּבְאָהוֹ לְפָנֵי שַׁאוּל וְרֹאשׁ הַפָּלְשָׁתִי בַּיִדוֹ: וַיּאמֵר אָלִיוֹ שַׁאוּל בַּן מי אָתַה הַנַעַר וַיּאמֶר דָּוִד בַּן עַבדּך יְשֵׁי בֵּית הַלְּחמי: שמואל א יזייז-נח

And Jesse said to David his son, Take now for your brothers an ephah of this parched grain, and these ten loaves, and run to the camp to your brothers; And carry these ten cheeses to the captain of their thousand, and look how your brothers fare, and take a sign (divorce document) from them. And Saul, and they, and all the men of Israel, were (are) in the valley of Elah, fighting with the Philistines. - And David rose up early in the morning, and left the sheep with a keeper, and took, and went, as Jesse had commanded him; and he came to the [circular] barricade (surrounding the camp), as the army was going forth to the fight, shouting for the battle. For Israel and the Philistines had put the battle in array, army against army. And David left his baggage in the hand of the keeper of the baggage, and ran into the line of battle, and came and saluted his brothers. And as he talked with them, behold, there came up the champion, the Philistine of Gath, Goliath by name, from the armies of the Philistines, and spoke according to the same words; and David heard them. And all the men of Israel, when they saw the man, fled from him, and were greatly afraid. - And the men of Israel said, Have you seen this man who has come up? surely to defy (dishonor and shame) Israel has he come up; and it shall be, that the man who kills him, the king will enrich him with great riches, and will give him his daughter, and make his father's house free in Israel. And David spoke to the men who stood by him, saying, What shall be done to the man who kills this Philistine, and takes away the reproach from Israel? for who is this uncircumcised Philistine, that he should defy (dishonor and shame) the armies of the living G-d? - And the people answered him after this manner, saying, So shall it be done to the man who kills him. - And Eliab his eldest brother heard when he spoke to the men; and Eliab's anger was kindled against David, and he said, Why did you come here? and with whom have you left those few sheep in the wilderness? I know your presumption, and the evil of your heart; for you have come down that you might see the battle. And David said, What have I now Series XVI 5 Lecture #7

done? It was only a word. - And he turned from him toward another, and spoke after the same manner; and the people answered him again after the former manner. And when the words were heard which David spoke, they repeated them before Saul; and he sent for him. - And David said to Saul, Let no man's heart fail because of him; your servant will go and fight with this Philistine. And Saul said to David, You are not able to go against this Philistine to fight with him; for you are just a youth, and he, a man of war from his youth. And David said to Saul, Your servant kept his father's sheep, and there came a lion, and a bear, and took a lamb from the flock; And I went out after him, and struck him, and rescued it from its mouth; and when he arose against me, I caught him by its beard, and struck him, and slew him. Your servant slew both the lion and the bear; and this uncircumcised Philistine shall be as one of them, seeing he has defied (dishonored and shamed) the armies of the living G-d. - And David said, The L-rd who saved me from the paw of the lion, and from the paw of the bear, He will save me from the hand of this Philistine. - And Saul said to David, Go, and the L-rd be with you. And Saul armed David with his armor, and he put a helmet of bronze on his head; also he armed him with a coat of mail. And David girded his sword upon his armor, and he tried in vain to go; he was not used to them. And David said to Saul, I cannot go with these; for I am not used to them. And David took them off. And he took his staff in his hand, and chose five smooth stones from the brook, and put them in a shepherd's bag which he had, and in his knapsack; and his sling was in his hand; and he drew near to the Philistine. And the Philistine came on and drew near to David; and the man who carried the shield went before him. And when the Philistine looked around, and saw David, he disdained him; for he was but a youth, red haired (ruddy complexion) and good looking. - And the Philistine said to David, Am I a dog, that you come to me with sticks? And the Philistine cursed David by his gods. And the Philistine said to David, Come to me, and I will give your flesh to the birds of the air, and to the beasts of the field. - Then said David to the Philistine, You come to me with a sword, and with a spear, and with a javelin; but I come to you in the name of the L-rd of hosts, the G-d of the armies of Israel, whom you have defied. This day will the L-rd deliver you into my hand; and I will strike you, and take your head off you; and I will give the carcass of the camp of the Philistines this day to the birds of the air, and to the wild beasts of the earth; that all the earth may know that there is a G-d in Israel. And all this assembly shall know that the L-rd saves not with sword and spear; for the battle is the L-rd's, and He will give you to our hands. And it came to pass, when the Philistine arose, and came and drew near to meet David, that David hurried, and ran toward the army to meet the Philistine. - And David put his hand in his bag, and took from there a stone, and slung it, and struck the Philistine in his forehead, so that the stone sunk his forehead; and he fell upon his face to the earth. So David prevailed over the Philistine with a sling and with a stone, and struck the Philistine, and slew him: - but there was no sword in the hand of David. And David ran, and stood upon the Philistine, and took his sword, and drew it from its sheath, and slew him, and cut off his head with it. - And when the Philistines saw that their champion was dead, they fled. And the men of Israel and of Judah arose, and shouted, and pursued the Philistines, until you come to the valley, and to the gates of Ekron. And the wounded of the Philistines fell down by the way to Shaaraim, to Gath, and to Ekron. And the people of Israel returned from chasing after the Philistines, and they plundered their tents. And David took the head of the Philistine, and brought it to Jerusalem; but he put his armor in his tent. And when Saul saw David go forth against the Philistine, he said to Abner, the captain of the army, Abner, whose son is this youth? - And Abner said, As your soul lives, O king, I cannot tell. And the king said, Inquire you whose son the young man is. And as David returned from the slaughter of the Philistine, Abner took him, and brought him before Saul with the head of the Philistine in his hand. And Saul said to him, Whose son are you, young man? And David answered, I am the son of your servant Jesse the Bethlehemite. Samuel I 17:16-58

Series XVI 6 Lecture #7

 \boldsymbol{C}

א"ר יוחנן, דאמר קרא: (שמואל א' י"ז) וכראות שאול את דוד יוצא לקראת הפלשתי אמר אל אבנר שר הצבא בן מי זה הנער אבנר ויאמר אבנר חי נפשך המלך אם ידעתי, ולא ידע ליה? והכתיב: (שמואל א' ט"ז) ויאהבהו מאד ויהי לו נושא כלים אלא אאבוה קא משאיל. ואביו לא ידע ליה? ישי זה ישי בימי האיש בימי שאול זקן בא באנשים, ואמר רב ואיתימא רבי אבא: זה ישי אבי דוד, שנכנס באוכלוסא ויצא באוכלוסא ה"ק שאול: אי מפרץ אתי, אי מזרח אתי? אי מפרץ אתי מלכא הוי, שהמלך פורץ לעשות דרך ואין ממחין בידו, אי מזרח אתי חשיבא בעלמא הוי. מ"ט אמר ליה שאל עליה? דכתיב: (שמואל א' י"ז) וילבש שאול את דוד מדיו כמדתו, וכתיב ביה בשאול: (שמואל א' ט) משכמו ומעלה גבוה מכל העם. א"ל דואג האדומי: עד שאתה משאיל עליו אם הגון הוא למלכות אם לאו, שאל עליו אם ראוי לבא בקהל אם לאו. מ"ט? דקאתי מרות המואביה. א"ל אבנר, תנינא: עמוני ולא עמונית, מואבי ולא מואבית. אלא מעתה, ממזר ולא ממזרת ממזר כתיב, מום זר. מצרי ולא מצרית שאני הכא, דמפרש טעמא דקרא: (דברים כ"ג) על אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים, דרכו של איש לקדם, ולא דרכה של אשה לקדם. היה להם לקדם אנשים לקראת אנשים, ונשים לקראת נשים אישתיק. מיד: ויאמר המלך שאל אתה בן מי זה העלם, התם קרי ליה נער, הכא קרי ליה עלם הכי קא אמר ליה: הלכה נתעלמה ממך, צא ושאל בבית המדרש. שאל, אמרו ליה: עמוני וֹלא עמונית, מואבי ולא מואבית. אקשי להו דואג כל הני קושייתא, אישתיקו. בעי לאכרוזי עליה, מיד: (שמואל ב' י"ז) ועמשא בן איש ושמו יתרא הישראלי אשר בא אל אביגיל בת נחש, וכתיב: (דברי הימים א' ב') יתר הישמעאלי אמר רבא: מלמד, שחגר חרבו כישמעאל ואמר: כל מי שאינו שומע הלכה זו ידקר בחרב, כך מקובלני מבית דינו של שמואל הרמתי: עמוני ולא עמונית, מואבי ולא מואבית. ומי מהימן? והאמר רבי אבא אמר רב: כל תלמיד חכם שמורה הלכה ובא, אם קודם מעשה אמרה שומעין לו, ואם לאו אין שומעין לו שאני הכא, דהא שמואל ובית דינו קיים. מכל מקום קשיא הכא תרגמו: (תהלים מ"ה) כל כבודה בת מלך פנימה. במערבא אמרי, ואיתימא ר' יצחק, אמר קרא: (בראשית י״ח) ויאמרו אליו איה שרה אשתך וגו׳. כתנאי: עמוני - ולא עמונית, מואבי - ולא מואבית, דברי רבי יהודה רבי שמעון - אומר: (דברים כ"ג) על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים - דרכו של איש לקדם וכו׳. דרש רבא, מאי דכתיב: (תהלים קט״ז) פתחת למוסרי? אמר דוד לפני הקב"ה: רבונו של עולם, שני מוסרות שהיו עלי פתחתם, רות המואביה ונעמה העמונית. דרש רבא, מאי דכתיב: (תהלים מ') רבות עשית אתה ד' א-להי נפלאותיך ומחשבותיך אלינו? אלי לא נאמר אלא אלינו, מלמד, שהיה רחבעם יושב בחיקו של דוד, אמר לו: עלי ועליך נאמרו שתי מקראות הללו. דרש רבא, מאי דכתיב: (תהלים מ') אז אמרתי הנה באתי במגילת ספר כתוב עלי? אמר דוד: אני אמרתי עתה באתי, ולא ידעתי שבמגילת ספר כתוב עלי, התם כתיב: (בראשית י"ט)(הנמצאות, ...עו: יבמות עו:-עז. משחתיו. יבמות עו:-עז. הכא כתיב: (תהלים פ"ט) מצאתי דוד עבדי בשמן קדשי משחתיו.

R. Yohanan replied: Scripture stated (Samuel I 17:55), "And when Saul saw David go forth against the Philistine, he said unto Abner, the captain of the host: Abner, whose son is this youth? And Abner said: As thy soul liveth, O King, I cannot tell." But did he not know him? Surely it is written (ibid. 16:21), "And he loved him greatly; and he became his armor bearer!" He rather made the inquiry concerning his father. But did he not know his father? Surely it is written (ibid.17:12), "And the man was an old man (*zaken*) in the days of Saul, stricken in years among them;" and Rav or, it might be said, R. Abba, stated that this referred to the father of David, Jesse. who came in with an army (throngs of people) and went out with an army! It is this that Shaul meant: Whether he descended from Peretz, or from Zerah. If he descended from Peretz he would be king, for a king breaks for himself a way and no one can hinder him. If, however, he is descended from Zerah he would only be an important man. What is the reason why he gave instructions that enquiry be made concerning him? Because it is written (Samuel I

Series XVI 7 Lecture #7

17:38), "And Saul clad David with his apparel." Evidently, he was the same size as his, and about Saul it is written (Samuel I 9:2), "From his shoulders and upward he was higher than any of the people." - Doeg the Edomite then said to him, "Instead of enquiring whether he is fit to be king or not, enquire rather whether he is permitted to enter (marry within) the assembly or not." What is the reason? Because he is descended from Ruth the Moabitess. Said Avner to him, "We learned: An Ammonite, but not an Ammonitess; A Moabite, but not a Moabitess!" [Doeg replied:] But in that case, [if you make such an inference,] a bastard (mamzer) would imply: But not a female bastard? [Avner replied:] It is written mamzer [i.e. mum (blemish) zar (of foreign relations) Which implies] anyone objectionable. [Doeg replied:] Does then Egyptian exclude the Egyptian woman? [Avner replied:] Here it is different, since the reason for the Scriptural text is explicitly stated (Deuteronomy 23:5), "Because they met you not with bread and with water;" it is customary for a man to meet [wayfarers]; It is not, however, customary for a woman to meet [them]. - [Doeg replied:] The men should have met the men and the women the women! [Avner then] remained silent, Thereupon. the King said, "Inquire you whose son the young man is." Elsewhere he calls him youth (naar); and here he calls him, young man (alem)! It is this that he implied, "You have overlooked (alem) an halachah, go and enquire at the yeshiva!" On enquiry, he was told: An Ammonite, but not an Ammonitess; A Moabite, but not a Moabitess. As, however, Doeg submitted to them all those objections and they eventually remained silent, he desired to make a public announcement against [David]. Presently [an incident occurred]: Now [it is written] Amasa was the son of a man, whose name was Ithra the Israelite, that went in to Abigal, the daughter of Nahash. (Samuel II 17:25) But elsewhere it is written (Chronicles I 2:17): Jether the Ishmaelite! This teaches, Rava explained, that he (Amasa) girded on his sword like an Ishmaelite and exclaimed, "Whosoever will not obey the following halachah will be stabbed with the sword; I have this tradition from the Beth Din of Shmuel the Ramathite: An Ammonite but not an Ammonitess; A Moabite, but not a Moabitess!" Could he, however, be trusted? Surely R. Abba stated in the name of Rav: Whenever a learned man gives directions on a point of law, and such a point comes up [for a practical decision], he is obeyed if his statement was made before the event; but if it was not so made he is not obeyed! Here the case was different, since Shmuel and his Beth Din were still living. The difficulty [raised by Doeg], however, still remains! The following interpretation was given: All glorious is the king's daughter within. (Psalms 45:14) In the West (the Land of Israel) it was explained, others quote it in the name of R. Yitzchak: Scripture said (Genesis 18:9), "And they said unto him: Where is Sarah your wife? [and he answered, 'Behold in the tent']." The question is a matter in dispute between Tannaim: An Ammonite, but not an Ammonitess; A Moabite, but not a Moabitess. This is [the interpretation of] R. Yehudah. R. Shimon, however, said: Because they met you not with bread and with water; it is customary for a man to meet etc. Rava made the following exposition: What was meant by, "You have loosed my bonds!" (Psalms 116:16)? David said to the Holy One, blessed be He, "O Master of the world! Two bonds were fastened on me, and you loosed them: Ruth the Moabitess and Naamah the Ammonitess." Rava made the following exposition: What was meant by the Scriptural text (Psalms 40:6), "Many, O L-rd my G-d, are Your wonderful works which You have done, and Your thoughts which are toward us; none can compare with You; if I would declare and tell of them, they would be more than can be numbered"? It is not written, "toward me", but toward us. This teaches that Rehoboam sat on the lap of David when the latter said to him. "Those two Scriptural verses" were said concerning me and you. Rava made the following exposition: What was meant by the Scriptural text (Psalms 40:8), "Then I said, behold, I come; in the scroll of the Book it is written about me"? David said, I thought I have come [to a special position] only now; but I did not know that in the scroll of the Book it was already written about me. For there it is written (Genesis 19:15), "That are found," [referring to the daughters of Lot, from whom descended Moab and Ammon] and here it is

written (Psalms 89:21), "I have found David my servant; with my holy oil have I anointed him." **Yevamos 76b-77a**

D. (שמואל ב' כא) ואת ארבעת אלה יולדו להרפה בגת ויפלו ביד דוד וביד עבדיו מאי נינהו אמר רב חסדא: סף, ומדון, גלית, וישבי בנוב. ויפלו ביד דוד וביד עבדיו דכתיב: (רות א) ותשק ערפה לחמותה ורות דבקה בה, אמר רבי יצחק, אמר הקדוש ברוך הוא: יבואו בני הנשוקה ויפלו ביד בני הדבוקה. דרש רבא: בשכר ארבע דמעות שהורידה ערפה על חמותה זכתה ויצאו ממנה ארבעה גבורים, שנאמר: (רות א) ותשאנה קולן ותבכינה עוד. סוטה מב:

"These four were born to Harafah in Gath; and they fell by the hand of David, and by the hand of his servants." (Samuel II 21:22) Who were they? R. Hisda said: Saph, Madon, Goliath and Ishbi-benob. "And they fell by the hand of David, and by the hand of his servants," (ibid.) as it is written (Ruth 1:14), "And Orpah kissed her mother-in-law, but Ruth cleaved unto her." R. Yitzchak said: The Holy One, blessed be He, said, "May the sons of the one who kissed (Orpah) come and fall by the hand of the sons of the one who cleaved (Ruth)." Rava expounded: As a reward for the four tears which Orpah dropped upon her mother-in-law, she merited that four mighty warriors should issue from her; as it is said (ibid.), "And they lifted up their voice and wept again." Sotah 42b

III. Royal Paranoia

אַל פְנַלְתוֹ לְדַבֵּר אֶל שָׁאוּל וְנֶפֶשׁ יְהוֹנְתָן נִקְשְׁרָה בְּנֶפֶשׁ דָּוֹד וַיֶּאֲהָבֵהוּ יְהוֹנָתָן כְּנַפְשׁוֹ: וַיִּקְחֵהוּ שְׁאוּל בִּיּח הָהוּא וְלֹא נְתָנוֹ לְשׁוּב בֵּית אָבִיוּ: וַיִּכְּרֹת יְהוֹנְתָן וְדָוֹד בְּרִית בְּאַהֲבָתוֹ אֹתוֹ כְּנַפְשׁוֹ: וַיִּתְפַשְׁט יְהוֹנְתָן אֶת הַפְּעִיל אֲשׁר עָלִיו וַיִּתְּבוּוּ לְדָוֹד וּמַדִּיוֹ וְעַד חַרְבּוֹ וְעַד קַשְׁתוֹ וְעַד חֲגֹרוֹ: וַיֵּצֵא דְוֹד בְּכֹל אֲשֶׁר יִשְׁלְחָנּוּ שָׁאוּל יַשְׁבִּיל וְיִשְׁמֵהוּ שְׁאוּל עַל אַנְשִׁי הַמִּלְחָמָה וַיִּיעַב בְּעֵינֵי כָל הָעָם וְגַם בְּעֵינֵי עַבְּדֵי שְׁאוּל יִיְשְׁבּוֹת אֶת הַפְּלְשְׁתִי וַתַּצֶאנְה הַנָּשִׁים מִפְּל עָרִי יִשְׂרְאֵל לְשִׁיר וְהַמְּחֹלוֹת לְקְרָאת וְיְהִיּ בְּבוֹאִם בְּשׁוּב דְּוִד מֵהַכּוֹת אֶת הַפְּלְשְׁתִי וַתַּצֶצְינָה הַנָּשִׁים מִפְּל עָרֵי יִשְׂרְאֵל לְשִׁיר וְהַמְּחֹלוֹת לְקְרָאת וְּיִהְיִ בְּבְּלְיִיוֹ הַבְּבָר הַנָּיִם הַבְּעִינִיו הַדְּבָר הָנָיה הָנְשִׁים מִפְּל עָרֵי יִשְׂרְאֵל לְשִׁיר וְהַמְּחֹלוֹת לְקְרָאת שְׁבִּבְית וְיִיִּי שְׁאוּל מְלִבְיּם בְּמִבּים בְּשִׁתְּים: וַתַּעֲיִים הַהְּנִים בְּבְיתוֹ וְהָבְּלְת וְהִיּעְנָב בְּעִינִיו הַדְּבָּר הָנָּשִׁים הַמְּמִבְּית וְלִי תְּבְּלְת וְתִּיּעְשְׁתוֹל וְשִׁר בְּיִבְעִי הָבְּיִתְ בְּבִית וְדְוֹד הַבְּית וְדְּוֹד מְבָּית וְדְיִה בְּיִבּית וְדְיִה בְּיִבְית וְבְיִבְּית וְבְיִי מְבְּית וְבִית בְּעִיְיִם בְּבִית וְדְוִד בְּיִבְית וְבִיּים בְּבוֹת וְלִי שְׁתְּאוּל סְר: וַיְסְרֵהוּ שְׁאוּל מִיכּי בְיִים מְמוֹל אִי הִיאּל אִים בּיִל מְיִב בְּיִבְשְׁבִי הָם בְּעִבְיים וְעִיבְּבְּעְ בְּיִבְים בְּבִיתְם בְּיִבְים בְּעָבְיים בְּיִבְיּע בְּיִים בְּבִית וְבִיב בְּי הָיָה דִי עְשְׁתוּ בִּעְּבְים בְּנִבּים בְּשִׁי בְּיִיתְ בְּבִית בְּעִים בְּבִית וְבִיל בְּיִבְים בְּבְית בְּבְּית בְּבִית בְּבִית בְּבִית בְּבְית בְּבְּית בְּיִבְּעְים בְּית בְּיִבְית בְּבְית בְּיבוּבוֹת וְלִי נְיִיתְּעְבְּית בְּבְּעְרְיוֹ בִיּיתְעְם בְּבִית וְיִבְית בְּבְּית בְּיִבְית בְּית בְּבְּית בְּבְית בְּבִית בְּבְּבוֹי בְיִים בְּבִית בְּבְית בְּבְּבוֹית בְּיבְית בְּבְית בְּבְית בְּית בְּיִים בְּיתְבּית בְּבְיתְיוֹי בְּיִיתְם בְּבְּית בְּיתְיבְים בְּבְּעִיתְייִי בְּיִבְּבְּית

And it came to pass, when he had finished speaking to Saul, that the soul of Jonathan was knit with the soul of David, and Jonathan loved him as his own soul. And Saul took him that day, and would let him go no more home to his father's house. Then Jonathan and David made a covenant, because he loved him as his own soul. And Jonathan stripped himself of the robe that was upon him, and gave it to David, and his garments, even his sword, and his bow, and his girdle. And David went out wherever Saul sent him, and was successful; and Saul set him over the men of war, - and he was accepted in the sight of all the people, and also in the sight of Saul's servants. - And it came to pass as they came, when David returned from slaying the Philistine, that the women came from all the cities of Israel, singing and dancing, to meet king

Series XVI 9 Lecture #7

Saul, with tambourines, with joyful song, and with lutes. And the women answered one another as they danced, and said, Saul has killed (with) his thousands, and David (with) his ten thousands. - And Saul was very angry, and the saying displeased him; and he said, They have ascribed to David ten thousands, and to me they have ascribed but thousands; and what can he have more but the kingdom? And Saul regarded David with hostility from that day and onward. - And it came to pass on the next day, that the evil spirit from G-d came upon Saul, and he prophesied in the midst of the house; - and David played with his hand, as at other times; and there was a spear in Saul's hand. And Saul raised the spear; for he said, I will strike David to the wall with it. And David turned outside of his presence twice. - And Saul was afraid of David, because the L-rd was with him, and had departed from Saul. Therefore Saul removed him from him, and made him his captain over a thousand; and he went out and came in before the people. And David succeeded in all his ways; and the L-rd was with him. Therefore when Saul saw that he succeeded so well, he was afraid of him. But all Israel and Judah loved David, because he went out and came in before them. Samuel I 18:1-16

ווער שָׁאוּל אֶל דָּוֹד הַנֵּה בִּתִּי הַגְּדוֹלָה מֵרַב אֹתָהּ אֶתֶן לְּךְּ לְאשָׁה אַךְּ הֲגֵה לִי לְכֶן חַיִּל וְהַלְּחֵם מִלְּחֲמוֹת ד׳ וְשָׁאוּל אֶמֵר אֲל שָׁאוּל אֶמָר אָל הְּהִי יָדִי בּוֹ וּתְהִי בּוֹ יַדְ פְּלְשָׁתִּים: וַיֹּאמֶר דְּוֹד אֶל שָׁאוּל מִי אָנֹכִי וּמִי חַיֵּי מִשְׁפַּחַת ד׳ וְשָׁאוּל אָמֵר אָבְר בְּּנִ שְׁאוּל לְיָהִיה וְתְּלְ לָמְלֶּהְ: וַיִּאמֶר שָׁאוּל אֶת בְּוֹד בַּתְ שָׁאוּל לְיְהִיה וֹתְּעְבָּר בְּיִ הִיּלְם מִּתְחַתֵּן בִּי הַיּוֹם: וַיְּאֵר הָבְּבְר בְּעִינִיוּ: וַיֹּאמֶר שָׁאוּל אֵל דְּוֹד בִּשְׁתִּים תַּתְחַתֵּן בִּמֶלְּךְ וְשָׁהוֹ לְיִבְּרוּ בְּעְבָיוּי בַּבְּרוּ אֶל דְּוֹד בִּלְטְ לֵאמֹר הִנָּה חְמָץ בְּבְּלְשְׁתִּים וֹיִאמֶר שָׁאוּל אֶל דְּוֹד בִּבְּרוּ אֵל בְּיִרוּ בְּבְּלְה בְעִינִיכֶם הִתְחַתֵּן בַּמֶּלֶךְ וְשְׁאוּל אֵת בְּבְרִים הָאֵלֶה וְנִיּתְה הִבְּרוּ בְּבְיִיוֹ אֲבְּבְיוֹ בְּבְּרִים הָאֵלֶה וְנִיּעָר דְּוִד לְּתְחַתֵּן בַּמֶּלֶךְ וְשְׁאוּל לוֹ לֵאמֹר הִנָּה לְמִבְּים הְאֵלֶה בְּבִינִי הָמְלְּהְ בְּעִינִיכֶם הִתְחַתֵּן בַּמֶּלֶךְ וְשְׁאוּל לְיִבְּיִ שְׁבְיִי שְׁאוּל לוֹ לֵאמֹר הְנָה בְּבְרִים הָאֵלֶה דְּבָּר בְּוֹד בְּיִבְין שְׁמִּה שְׁתִּם בְּקְלְיתִּת בְּבְיִי שְׁאוּל לוֹ לֵמֹת בְּלְיתִי לְאַלְּוֹ וְשְׁאוּל חְשָׁבֵּי לְבְּרִוֹ בְּלְשְׁתִים לְּמִבְּלְ בְּבְיִי לְּנִבְי לְּתְבְּתְם בְּנִבְי לְבִיל אֵבְבְיוֹת לְּבְּלְיתִי בְּבְיְרוֹ לְּנְבְיְת בְּבְיִי לְּתְלְתְם בְּנְבְיִי בְּבִירוֹ בְּבְּרִי בְּבְיִב בְיוֹב בְּיִבְי בְּבִיר שְׁמוֹ בְּיִבְי בְּבִירוֹ בְּבְּרִים הְאָלְוֹת בְּלְשְׁתִים לְמְבְּיְ בְּבִי בְיִב בְּתְבוֹי בְּיִבְי בְּיִבְי בְּבִי בְּיִב בְּתְבוּ בְּבְיב בְּתְבוֹי בְּבְי בְּיִבְי בְּיִבְי בְּיִבְי בְּבִי בְּבְי בְּבְי בְּבְבְי בְּבְּי בְּבְיבְים בְּבְּיל בְּיִבְי בְּבְי בְּבְיבְים בְּבְּיוֹ בְּבְיב בְּבְיוֹ בְּבְיב בְיוֹב בְּי בְּיב בְּיבְי בְּבְיוֹ בְּבְּי בְּבְיב בְּיבְים בְּבְּי בְּבְיב בְיוֹ בְּבְיוֹ בְּיבְי בְּבְי בְּיבְי בְּבְי בְּבְּי בְּבְיב בְּיב בְּבְים בְּבְיבְּבְּל בְּיבְי בְּבְיוּ בְבְּבְי בְּבְי בְּבְיב בְּבְיב בְּבְּבְי בְּבְיב בְּיבְּבְים בְּבְּבְיבְּבְיבְּבְי בְּבְּבְיב בְּבְיבְים בְּבְּבְיוֹ בְּבְבְיב בְּבְיב בְּבְיבְיבְיוּ בְּבְב

And Saul said to David, Behold my elder daughter Merab, her will I give you for a wife; only be brave for me, and fight the L-rd's battles. For Saul said, Let not my hand be upon him, but let the hand of the Philistines be upon him. And David said to Saul, Who am I? and what is my life, or my father's family in Israel, that I should be son-in-law to the king? - But it came to pass at the time when Merab, Saul's daughter, should have been given to David, that she was given to Adriel the Meholathite for a wife. - And Michal, Saul's daughter, loved David; and they told Saul, and the thing pleased him. And Saul said, I will give her to him, that she may be a snare to him, and that the hand of the Philistines may be against him. Therefore Saul said to David, You shall this day be my son-in-law through the second. - And Saul commanded his servants, saying, Talk with David secretly, and say, Behold, the king has delight in you, and all his servants love you; now therefore be the king's son-in-law. And Saul's servants spoke those words in the ears of David. And David said, Seems it to you a light thing to be a king's son-in-law, seeing that I am a poor man, and insignificant? And the servants of Saul told him, saying, On this manner spoke David. And Saul said, Thus shall you say to David, The king desires no dowry, but a hundred foreskins of the Philistines, to be avenged of the king's enemies. But Saul thought to make David fall by the hand of the Philistines. And when his servants told David these words, it Series XVI 10 Lecture #7

pleased David well to be the king's son-in-law. And before the days expired, David arose and went, he and his men, and slew of the Philistines two hundred men; and David brought their foreskins, and they gave them in full number to the king, that he might be the king's son-in-law. And Saul gave him Michal his daughter for a wife. And Saul saw and knew that the L-rd was with David, and that Michal, Saul's daughter, loved him. And Saul was still the more afraid of David; and Saul became David's enemy continually. Then the princes of the Philistines went forth; and it came to pass, after they went forth, that David had more success than all the servants of Saul; so that his name was highly considered. **Samuel I 18:17-30**

C.
בַּיְבַבֵּר שָׁאוּל אֶל יוֹנָתָן בְּנוֹ וְאֶל כָּל עֲבָדִיו לְהָמִית אֶת דִּוֹד וִיהוֹנָתָן בֶּן שָׁאוּל חָפֵץ בְּדָוֹד מְאֹד: וַיַּגֵּד יְהוֹנָתָן לְדָוֹד לֵאמֹר מְבַבֵּשׁ שָׁאוּל אָבִי לַהְמִיתֶּךְ וְעַתָּה הִשְּׁמֶר נָא בַבּּקֶר וְיָשֵׁבְתָּ בַּפַּתֶר וְנַחְבֵּאתָ: וַאֲנִי יְהוֹנָתָן לְדָוֹד לֵאמֹר מְבַבְּשׁ שָׁאוּל אָבִיו וַיֹּאמֶר אַלְיו אַל יֶחֲטָא הַמֶּלֶךְ בְּעַבְּדוֹ בְיְוֹד מִיֹב אֶל שָׁאוּל אָבִיו וַיֹּאמֶר אֵלְיו אַל יֶחֲטָא הַמֶּלֶךְ בְּעַבְדוֹ בְיְוֹד כִּי לוֹא חְטָא לְךְ וְכִי מַעֲשִׂיו יְהוֹנְתָן בְּיְוֹד טוֹב אֶל שָׁאוּל אָבִיו וַיֹּאמֶר אֵלִיו אַל יֶחֲטָא הַמֶּלֶךְ בְּעַבְּדוֹ בְיִיְם הְאָלָח לְכְל יִשְׂרָאל רְאִיתְ וֹלְבְּתְן וְיִשְּׁבַע שָׁאוּל חֵי ד׳ בְּתִּבְיוֹ וְלְמָה תָחֲטָא בְּדָם נָקִי לְהָמִית אֶת דָוִד חִנְּם: וַיִּשְׁמֵע שְׁאוּל בְּקוֹל יְהוֹנְתָן וֻיִּשְׁבַע שְׁאוּל חֵי ד׳ וְמִים וְלְפָּנְיוֹ רְאֶבְיֹן לְיְהוֹנְתָן לְדָוֹד וַיַּגֶּד לוֹ יְהוֹנְתָן אֵת בָּוֹ וְיִשְׁבְע שְׁאוּל בְּקוֹל יְהוֹנְתָן אֶת דְּוִד וַיַּגָּד לוֹ יְהוֹנְתָן אֵת בְּלִי הְבְּיִבְיִים הָאֵלֶה וַיְבָּלְי יְהוֹנְתָן אָנִד וֹיִבְּי, לְפָנְיוֹ בְּשָּלְתְיֹם בַּפְּלִשְׁתִּים וַיִּךְ בְּהָם מַבְּה בְּהִים מַבְּיוֹ לְבָּיִוֹ לְשָׁלְחִבּי וֹבִיּעוֹל אִייִם לְחָב בְּה וֹנְתְּה הְהִיוֹת וַיִּצֵא דְוִד וַיִּבְּעוֹ בְּבָּלְשְׁתִּים וַיַּךְ בָּהָם מַבָּה הְוֹיְתוֹם בַפְּלִשְׁתִּים וַיַּבְּלְשְׁתִּים וַיַּבְּלְחָת מִוֹל שִׁיִם בַּמְּלְחָמָה לִהְיְחָמָה לְהְיוֹת וַיִּצֵא דְוִר וַיִּלְשָׁת בַּבְּלְשְׁתִּים וַיַּבְּ בְּהָב מְבִּיוֹ בְּיִבְּעוֹ בְיִבְיוֹם בְּבּלְיִתְים וַיְּבָּוֹ בְּיִבְּים מַבְּחוֹ בְיִבּים מַבְּים מִבְּים הַמְבָּיוֹ בְיִבְּעְם בְּיִבְיוֹ בְּיִבְעוֹב בְיוֹב בְּיִבְים מְנִבְיוֹ בְּעְבְּיוֹ בְיִבְעוֹם בַּבְּלְשְׁתִים וַיִּים בְּבָּבְיוֹב בְּיִבְים בְּחִים בְּיִבְּיוֹ בְּנְיבְיוֹם בְּתְּבְיוֹ בְּנְבְיוֹ בְיִשְבְעוֹים בְּבְּלְיתְים בְּיֹבְיוֹי בְּיְבְבְּיוֹ בְיוֹב בְיִבְיוֹ בְּיְבְיוֹם בְּבְּבְיוֹי בְיִבְּבְיוֹי בְיִיבְּבְּי בְיוֹי בְיִבְּבְבְיוֹ בְיִים בְּבְיוֹם בְּבְּבְיוֹי בְיוֹב בְּיְבְבְיוֹי בְיִים בְּבְיוֹי בְיוֹים בְּבְיוֹי בְיִים בְּבְיוֹי בְּיְבְיוֹי בְיִים בְּבְים בְּיִים בְּיִים בְּב

And Saul spoke to Jonathan his son, and to all his servants, that they should kill David. But Jonathan, Saul's son, delighted much in David; and Jonathan told David, saying, Saul my father seeks to kill you; now therefore, I beg you, take heed to yourself until the morning, and stay in a secret place, and hide yourself; And I will go out and stand beside my father in the field where you are, and I will talk with my father of you; and what I see, that I will tell you. And Jonathan spoke good of David to Saul his father, and said to him, Let not the king sin against his servant, against David; because he has not sinned against you, and because his works have been towards you very good; For he did put his life in his hand, and slew the Philistine, and the L-rd wrought a great salvation for all Israel; you saw it, and rejoiced; why then will you sin against innocent blood, to slay David without a cause? And Saul listened to the voice of Jonathan; and Saul swore, As the L-rd lives, he shall not be killed. And Jonathan called David, and Jonathan told him all those things. And Jonathan brought David to Saul, and he was in his presence, as in times past. And there was war again; and David went out, and fought with the Philistines, and slew them with a great slaughter; and they fled from him. Samuel I 19:1-8

D. וַתְּהִי רוּחַ ד׳ | רָעָה אֶל שָׁאוּל וְהוּא בְּבֵיתוֹ יוֹשֵׁב וַחֲנִיתוֹ בְּיָדוֹ וְדָוִד מְנַגֵּן בְּיִד: וַיְבַקֵּשׁ שָׁאוּל וְיַּךְ אֶת הַחֲנִית בַּקְיר וְדָוִד נָס וַיִּמְּלֵט בַּלִּיְלָה הוּא: לְהַכּוֹת בַּחֲנִית בָּקְיר וְדָוִד נָס וַיִּמְּלֵט בַּלִּיְלָה הוּא: וַיִּשְׁלֵח שָׁאוּל מֵלְאָכִים אֶל בִּית דְּוִד לְשָׁמְרוֹ וְלַהֲמִיתוֹ בַּבֹּקֶר וַתַּגֵּד לְדָוִד מִיכַל אִשְׁתוֹ לֵאמֹר אִם אֵינְדְ מְיַבְלֹט אֶת בַּנְשְׁהְ הַלִּיְלָה מְחָר אַתָּה מוּמְת: וַתֹּלֶד מִיכַל אֶת דְּוִד בְּעַד הַחַלוֹן וַיֵּלֶךְ וַיִּבְּחַוֹ שִׁאוּל מִיכָל אֶת הַמְּלְשָׁרִיוֹ וַתְּכֵס בַּבָּגֶד: וַיִּשְׁלַח שָׁאוּל מִלְאָכִים לְרָאוֹת אֶת דְּוִד וַתֹּאמֶר חֹלֶה הוּא: וַיִּשְׁלַח שְׁאוּל אֶת הַמַּלְאָכִים לְרְאוֹת אֶת דְּוִד וַתֹּאמֶר חֹלֶה הוּא: וַיִּשְׁלַח שְׁאוּל אֶת הַמַּלְאָכִים לְרְאוֹת אֶת דְּוִד וַתִּאמֶר וֹנִיְבָאוֹ וְהָנֵּה הַנְּיִם מְלְאָכִים וְהִנָּה הַמְּלְאָכִים וְהִנָּה הַמְּלְאָכִים וְהְנָּה הַמְּלְאָכִים וְהְנָּה הָּנְבִיר הָעִזִּים מְרַאְשֹׁתְיו: וַיִּאמֶר אַלֵּי שְׁאוּל אֵל מִיכַל לְמָּה בְּכָבה רְמִיתנִי וַתְּשַּלְחִי אֶת אִיבִי וַיְּמְשֹׁר לְּאָל שְׁמוֹב לְמָה אֲמִיתַךּ: וְדְוִד בָּרַח וַיִּמְלֵט וַיִּבֹא אֶל שְׁמוּאֵל הָנְהְמְה וְיִבּּבוֹת בְּנִיתׁר בְּנִית לְמָה אֲמִית בָּן וְדְוִד בָּרַח וַיִּמְלֵט וַיִּבֹּא אֶל שְׁמוּאֵל הָנְהְתָּה וְיַבֶּיה: וַיִּשְׁל שְׁאוּל לֵאמֹר הְנֵּה דְוִד בְּנִית בְּנְימִה: וְיִּשְׁר בְּנְיתוֹר בָּנְיוֹת: וְיִשְׁל לֵאמֹר הְנָּה דְוִד בְּנִית: וַיְּשָׁה לְּנִית: וַיְבָּב לְשֹׁאוּל לֵאמֹר הְנָּה דְוִד בְּנִית בְּנִיֹת: וַיְשְׁב לְּנִית: וַיְּבָּר לְשְׁאוּל לֵאמֹר הְנָּה דְוִר בְּנִית בְּנְיִת בְּיִית בְּנִית בְּנִית בְּיִית בְּיִית בְּיִית בְּיִית בְּיִית בְּיִבּית בְּיִבְּים בְּיִית: וַיְּבָּב לְשֹׁאוּל לֵאמֹר הְנָה דְוֹר בּּנְית בְּיִבּית לְּיִית בְּיִית בְּיִית בְיוֹת: וַיִּשְּבֹּית בְּיִית בְּיִית בְּיִית בְּיִית בְּיִית בְּית בְּיִית בְּיִית בְּיִית בְּיִית בְּיִית בְּית בְּיִבּית בְּית בְּית בְּית בְּית בְּיבּב בְּית וְיבְּבְּי בְּבְּית בְּית בְּית בְּיבְית בְּית בְּית בְּית בְּית בְּית בְּיִית בְּית בְּיִית בְּית בְּית בְ

Series XVI 11 Lecture #7

לָקַחַת אֶת דָּוִד וַיַּרְא אֶת לַהְקַת הַנְּבִיאִים נִבְּאִים וּשְׁמוּאֵל עֹמֵד נִצְּב עֲלֵיהֶם וַתְּהִי עַל מַלְאָבֵי שָׁאוּל רוּחַ אֶּ—לֹהִים וַיִּתְנַבְּאוּ גַם הֵמָּה: וַיַּגִּדוּ לְשָׁאוּל וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֲחֵרִים וַיִּתְנַבְּאוּ גַם הֵמָּה וַיֹּסֶף שָׁאוּל וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים עְּלָשִׁים וַיִּתְנַבְּאוּ גַם הַמְּה: וַיֵּלֶךְ גַם הוּא הָרָמְתָה וַיָּבֹא עַד בּוֹר הַגִּדוֹל אֲשֶׁר בַּשָּׁכוּ וַיִּשְׁאַל וַיֹּאמֶר אֵיפֹה שְׁמוּאֵל וְדְוִד וַיֹּאמֶר הִנֵּה בְּנְיוֹת בְּרְמָה: וַיֵּלֶךְ שָׁם אֶל נְיוֹת בָּרְמָה וַתְּהִי עָלָיו גַם הוּא רוּחַ אֱ–לֹהִים וַיֵּלֶךְ הָלוֹךְ וַיִּתְנַבֵּא עַד בֹּאוֹ בְּנִיוֹת בְּרְמָה: וַיִּפְשֵׁט גַם הוּא בְּגָדִיו וַיִּתְנַבֵּא גַם הוּא לְפָנֵי שִׁמוּאֵל וַיִּפֹל עָרם כָּל הַיּוֹם הַהוּא וְכָל הַלְּיִלָה עַל כֵּן יֹאמְרוּ הַגַם שָׁאוּל בַּנְּבִיאִם: שמוּאל יטִטּ–כד לְפַנֵי שִׁמוּאֵל וַיִּפֹל עָרם כָּל הַיּוֹם הַהוּא וְכָל הַלְּיִלָּה עַל כֵּן יֹאמְרוּ הַגַם שָׁאוּל בַּנְּבִיאִם: שמוּאל יטִים–כד

And the evil spirit from the L-rd was upon Saul, as he sat in his house with his spear in his hand; and David played with his hand. And Saul sought to strike David to the wall with the spear; but he slipped away from Saul's presence, and he struck the spear into the wall; and David fled, and escaped that night. - Saul also sent messengers to David's house, to watch him, - and to slay him in the morning; and Michal, David's wife, told him, saying, If you save not your life tonight, tomorrow you shall be killed. So Michal let David down through a window; and he went, and fled, and escaped. And Michal took the teraphim, and laid them on the bed, and put a pillow of goats' hair at its head, and covered it with a cloth. - And when Saul sent messengers to take David, she said, He is sick. And Saul sent the messengers again to see David, saying, Bring him up to me in the bed, that I may slay him. And when the messengers came in, behold, there were teraphim in the bed, with a pillow of goats' hair at its head. And Saul said to Michal, Why have you deceived me so, and sent away my enemy, that he is escaped? And Michal answered Saul, He said to me, Let me go; why should I kill you? - So David fled, and escaped, and came to Samuel to Ramah, and told him all that Saul had done to him. And he and Samuel went and dwelt in Naioth. - And it was told Saul, saying, Behold, David is at Naioth in Ramah. And Saul sent messengers to take David; and when they saw the company of the prophets prophesying, and Samuel standing as chief over them, the spirit of G-d was upon the messengers of Saul, and they also prophesied. And when it was told Saul, he sent other messengers, and they prophesied likewise. And Saul sent messengers again the third time, and they prophesied also. Then went he also to Ramah, - and came to a great pit that is in Sechu; and he asked and said, Where are Samuel and David? And one said, Behold, they are at Naioth in Ramah. And he went there to Naioth in Ramah; and the spirit of G-d was upon him also, and he went on, and prophesied, until he came to Naioth in Ramah. And he also stripped off his clothes, and prophesied before Samuel in like manner, and lay down naked all that day and all that night. Therefore they say, Is Saul also among the prophets? Samuel I 19:9-24

2) דרש רבא, מאי דכתיב: (שמואל א יט) וילך דוד ושמואל וישבו בנויות ברמה, וכי מה ענין נויות אצל רמה? אלא, שהיו יושבין ברמה ועוסקין בנויו של עולם, אמרי, כתיב: (דברים יז) וקמת ועלית אל המקום, מלמד שבית המקדש גבוה מכל ארץ ישראל, וארץ ישראל גבוהה מכל ארצות, לא הוו ידעי דוכתיה היכא, אייתו ספר יהושע, בכולהו כתיב: (יהושע יח) וירד ועלה הגבול ותאר הגבול, בשבט בנימין ועלה כתיב וירד לא כתיב, אמרי: ש"מ הכא הוא מקומו. סבור למבנייה בעין עיטם דמדלי, אמרי: ניתתי ביה קליל, כדכתיב: (דברים לג) ובין כתפיו שכן. ואיבעית אימא: גמירי, דסנהדרין בחלקו דיהודה ושכינה בחלקו דבנימין, ואי מדלינן ליה מתפליג טובא, מוטב דניתתי ביה פורתא, כדכתיב: ובין כתפיו שכן. ועל דבר זה נתקנא דואג האדומי בדוד, כדכתיב: (תהילים סט) כי קנאת ביתך אכלתני, וכתיב: (תהלים קלב) זכור ד' לדוד את כל ענותו אשר נשבע לד' וגו' אם אבא באהל ביתי אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום לד' וגו' הנה שמענוה באפרתה מצאנוה בשדה יער, באפרתה זה יהושע דקאתי מאפרים, מצאנוה בשדה יער זה בנימין, דכתיב: (בראשית מט) בנימין זאב יטרף. זבחים נד.

Series XVI 12 Lecture #7

Raba lectured: What is meant by the verse (Samuel I 19:18), "[So David fled, and escaped, and came to Samuel to Ramah, and told him all that Saul had done to him.] And he (David) and Samuel went and dwelt in Naioth." What connection then has Naioth with Ramah? It means, however, that they sat at Ramah and were engaged with the glory [beauty] of the world. (i.e. to locate the exact location of the Temple). Said they, "It is written (Deuteronomy 17:8), "Then shall you arise, and get to the place which the L-rd your G-d shall choose." This teaches that the Temple was higher than the whole of Eretz Israel, while Eretz Israel is higher than all other countries. They did not know where that place was. Thereupon they brought the Book of Joshua [to study the topography of the land]. In the case of all [tribal territories] it is written (Joshua Chapters 15-18), "And the border went down" - "and the border went up" - "and the border passed along," whereas in reference to the tribe of Benjamin "and it went up" is written, but not "and it went down." Said they: This proves that this (i.e. the end of the border of Benjamin which is the well of Eitam) is its site. They intended building it at the well of Etam, which is raised, but [then] they said: Let us build it slightly lower, as it is written (Deuteronomy 33:12), "And He dwells between [Benjamins's] shoulders." Alternatively, there was a tradition that the Sanhedrin should have its locale in Judah's portion, while the Divine Presence was to be in Benjamin's portion. If then we build it in the highest spot, [said they,] there will be a considerable distance between them. Better then that we build it slightly lower, as it is written: "And He dwelleth between his shoulders." And for this Doeg the Edomite envied David, as it is written (Psalms 69:10), "For zeal (envy) for Your house has consumed me; and the taunts of those who taunted You have fallen upon me." And it is written (Psalms 132 1-6), "L-rd, remember unto David all his affliction; how he swore unto the L-rd, and vowed unto the Mighty One of Jacob: Surely I will not come into the tent of my house, nor go up into the bed that is spread for me; I will not give sleep to mine eyes, nor slumber to mine eyelids; until I find out a place for the L-rd, a habitation for the mighty One of Jacob. Behold, we heard of it at Ephratah; we found it in the fields of Jaar (forest);" "In Ephrath" means in the Book of Joshua, who [Joshua] was descended from Ephraim. "In the field of the forest" alludes to [the territory of] Benjamin, as it is written (Genesis 49:27), "Benjamin is a ravenous wolf." Zevachim 54a

ושמואל קיבל מעלי ובית דינו. ודוד קיבל משמואל ובית דינו. הקדמה ליד החזקה לרמב״ם

Shmuel received his teachings from Eli and the members of his *Beth Din* (Court of Law). David received his teachings from Shmuel and his *Beth Din*. **Preface to Rambam's Mishneh Torah**

IV. David Flees

ח.

Series XVI 13 Lecture #7

And David fled from Naioth in Ramah, and came and said before Jonathan, What have I done? what is my iniquity? and what is my sin before your father, that he seeks my life? And he said to him, G-d forbid; you shall not die; behold, my father will do nothing either great or small, that he will not tell me; and why should my father hide this thing from me? It is not so. And David swore moreover, and said, Your father certainly knows that I have found grace in your eyes; and he said, Let not Jonathan know this, lest he be grieved; but truly as the L-rd lives, and as your soul lives, there is but a step between me and death. Then said Jonathan to David, Whatever your soul desires, I will do it for you. And David said to Jonathan, Behold, tomorrow is the new moon, and I should not fail to sit with the king at the meal; but let me go, that I may hide myself in the field until the third day at evening. - If your father should miss me, then say, David earnestly asked leave of me that he might run to Beth-Lehem, his city; for there is a yearly sacrifice there for all the family. If he says thus, It is well; your servant shall have peace; but if he should be very angry, then you should know that he is determined to do evil. Samuel I 20:1-7

B.
וַיִּסְּתֵר דְּוִד בַּשְּׁדֶה וַיְהִי הַחֹדֶשׁ וַיֵּשֶׁב הַמֶּלֶךְ אֶל הַלֶּחֶם לְאֶכוֹל: וַיֵּשֶׁב הַמֶּלֶךְ עַל מוֹשָׁבוֹ כְּפַעַם וְּבְּפַעַם אֶל וַיִּסְּתֵר דְּוִד בַּשְּׁדֶה וַיְהִי מִמְּחֲרַת הַחֹדֶשׁ הַשִּׁנִי וַיְּהִי טְהוֹר הוּא כִּי לֹא טְהוֹר: וַיְהִי מִמְּחֲרַת הַחֹדֶשׁ הַשִּׁנִי וַיִּאנִּל מְאוּל מְאוּל בְּיִב יְּאוֹל נִשְׁאַל כִּי וְבִיּ הוּנְתָן בְּנוֹ מַדּוּעַ לֹא בָא בֶן יִשִׁי גַּם הְמוֹל גַּם הַיּוֹם אֶל הַלְּחֶם: וַיִּעַן יְהוֹנְתָן אֶת שְׁאוּל נִשְׁאַל בְּוֹד מֵעִמְּדִי עַד בֵּית לְחָם: וַיֹּאמֶר שַׁלְחָבִי נָא כִּי זֶבַח מִשְׁפְּחָה לְנוּ בְּעִיר וְהוּא צִּוְּה לִי אָחִי וְעַתְּה מְּמִבְּל בְּיִר וְהוּא צִּוְּה לִי אָחִי וְעַתְּה מְּמִלְּל בְּוֹל בְּוֹב בְּעִיר וְהוּא צִּוְּה לִי אָחִי וְעַתְּה מְבְּאָב בְּא אֶל שֻׁלְחַן הַמֶּלֶךְ: וַיִּחַר אַף שְׁאוּל בִּי בֹן מְעָה וֹן בְּעֲנֵת הַמִּרְדּוֹת הְלֹוֹא יְדַעְתִּה כִּי בֹן אַתָּה וְבַלְּבוֹ יְשִׁי לְבְשְׁתְּךְ וְלַבְשְׁת עְּרְוֹת אָבְיִר וְלֹא זְבִעְתִּה לֹא תִכּוֹן אַתָּה וּמַלְכוּתְּךְ וְעַתָּה שְׁלַחוֹ וְקַח אֹתוֹ אֵלִי כִי בֶן מְעָּתְ בְּיִבְיִם לְּשְׁלְּוֹ לְמָּה יוּמַת מֶה עְשְׁה: וַיְּשָׁת שְׁבְוֹת מִעְם אָבִיו וְיִשִי חְיִי עַל הְּלְיִם לְבְשְׁת אְבִיוֹ וְלִּמְה וֹיִמֵּת שְּבִיוֹ וְלִּמְת הְיִבְּת הְלִית אָב לְנִי לְנִי וְיִשִּי חִיי עַל הְאָבְיְה אְבִיוֹ לְמְשְׁה וֹשְּשׁה: וַיָּשֶל שְׁאוּל אָבִיו וְיִשְׁה אְבִיו לְהָמִת אֶת דְּוִר: וַיִּקְם יְהוֹנְתָן מֵעם הַשְּּלְחָן בְּתְבְּב עִבְּב בְעְבֵב אֶל דְּבִין לְּהָה הִיא מִעם אָבִיו לְהָמִת אֶּת דְּוִב: וַיִּיְמְם יְהוֹנְתָן בְּיִב כְלְה הִיא מִעם אָבִיו לְהָהִית אֶּת דְּוִר: וַיִּשְׁת הְחֹלָּת שְּבְעִים הַשְּלְחִן בְּיִים בְּי בְעַבְּב בְּעְבֵב בּעל הְיִלְם לְּבִיוֹ לְנְישִב ב בְּעְצֵב ב אֶל דְּיִב יִן לְהָמִית אָב הִר: מִיה מִבלם הְשִּבְי מְשְבֹּב בְים בְּבְבּב בּי הִבְּבְב בּי הְבְּלְב בִיוֹם הְחֹבֹּים בְּבֹיוֹ בְּילִב בְּיוֹ לְיִי הְיִבּב בְּיוֹם הְחֹבֹּים בְּיב בְּיב בְּבְב בְּים בְּבְּים בְּיל בְּיוֹם בְּבִים בְּים בְּים בְּיוֹם בְּבִים בְּיב בְּעב בְּב בְּי בְּים בְּבִּים בְּבְּב בְּים בְּים בְּי בְּישְׁב בְּים בְּים בְּים בְּיל בְּיוֹי בְּיבְּים בְּים בְּיבְי

So David hid himself in the field; and when the new moon came, the king sat down to eat the meal. And the king sat upon his seat, as at other times, upon a seat by the wall; and Jonathan arose, and Abner sat by Saul's side, and David's place was empty. Nevertheless Saul spoke not any thing that day; for he thought, Something has befallen him (קרי), he is not clean; surely he is not clean. - And it came to pass on the next day, which was the second day of the month, that David's place was empty; - and Saul said to Jonathan his son, Why does not the son of Jesse come to the meal, neither yesterday, nor today? And Jonathan answered Saul, David earnestly asked leave of me to go to Beth-Lehem; And he said, Let me go, I beg you; for our family has a sacrifice in the city; and my brother has commanded me to be there; and now, if I have found favor in your eyes, let me get away. I pray you, to see my brothers. Therefore he does not come to the king's table. Then Saul's anger was kindled against Jonathan, and he said to him, You son of a perverse and rebellious woman, do I not know that you have chosen the son of Jesse to your own shame, and to the shame of your mother's nakedness? - For as long as the son of Jesse lives on the ground, you shall not be established, nor your kingdom. Therefore now send and fetch him to me, for he shall surely die. And Jonathan answered Saul his father, and said to him, Why shall he be killed? What has he done? And Saul raised the spear to strike him; whereby Jonathan knew that his father was determined to slay David. So Jonathan arose from the table in fierce anger, and ate no food on the second day of the new moon; for he was grieved for David, because has father had put him to shame. Samuel I 20:24-34

Series XVI 14 Lecture #7

C. נּיֹאמֶר יְהוֹנָתָן לְדָוֹד לֵךְ לְשָׁלוֹ׳ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְנוּ שְׁנֵינוּ אֲנַחְנוּ בְּשֵׁם ד׳ לֵאמֹר ד׳ יִהְיֶה | בֵּינִי וּבֵינֶךְ וּבֵין זַרעי וּבֵין זַרעַדְּ עַד–עוֹלָם: שמואל א כּ:מב

And Jonathan said to David, Go in peace, as we have sworn both of us in the name of the L-rd, saying, The L-rd be between me and you, and between my seed and your seed forever. **Samuel I 20:42**

D. וַיַּלְהָ בִּוֹד מִשָּׁם וַיַּשֵּׁלָט אָל מערת עַדְלָם וַיִּשְׁמעוּ אָחֵיו וְכַל בֵּית אַבִיו וַיַּרדוּ אָלַיו שַׁמַה: וַיִּתְקבּצוּ אַלִיו בַּל אִישׁ מַצוֹק וְכַל אִישׁ אָשֵׁר לוֹ נִשֶּׁא וְכַל אִישׁ מַר נָפָשׁ וַיִּהִי עֲלֵיהֶם לְשֵׁר וַיִּהִיוּ עָמּוֹ כָּאַרְבַּע מֵאוֹת איש: וַיַּלְדְ דָּוָד מַשָּׁם מַצַפָּה מוֹאָב וַיֹּאמֶר | אָל מֵלְדְ מוֹאַב יַצֵא נָא אָבי וְאִמִּי אתכם עַד אָשׁר אָדע מַה יַעשה לִי אֵ–לֹהִים: וַיַּנָחֶם אָת פָּנֵי מֶלֶךְ מוֹאָב וַיֶּשֶׁבוּ עָמוֹ כֵּל יְמֵי הֵיוֹת דָּוִד בַּמְצוּדָה: וַיֹּאמֶר גַּד הַנַּבִיא אַל דַּוָד לֹא תַשֶׁב בַּמְצוּדָה לֶךְ וּבַאת לְּךָ אָרֵץ יְהוּדָה וַיַּלֶךְ דָוִד וַיַּבֹא יַעַר חַרת: וַיִּשׁמַע שַׁאוּל כִּי נוֹדַע דוד ואנשים אשר אתו ושאול יושב בגבעה תחת האשל ברמה וחניתו בידו וכל עבדיו נצבים עליו: וַיאמר שַאוּל לַעַבַדִיו הַנַּצַבִים עַלִיו שמעו נַא בָּנֵי יִמיני גַם לכלכם יַתְּן בַּן יִשִׁי שַדות וכַרְמים לכלכם ישים שבי אַלְפִים וְשֵׁרֵי מֵאוֹת: כִּי קשַׁרְתָּם כִּלְכֵם עַלֵי וְאֵין גֹּלָה אָת אַזְנִי בְּכַרַת בְּנִי עָם בֵּן יְשֵׁי וְאֵין חלֶה מָכֶם עַלַי וְגלֶה אֶת אַזְנִי כִּי הֶקִים בִּנִי אֶת עַבְדִי עַלַי לְארֵב כַּיוֹם הַזָּה: וַיַעַן דאָג הָאָדמִי וְהוּא נְצַב עַל עַבָּדִי שַאוּל וַיִּאמֶר רָאִיתִי אָת בֶּן יִשִׁי בָּא נבֶה אֵל אָחִימֶלֶךְ בֵּן אַחְטוּב: וַיִּשְׁאַל לוֹ בַּד׳ וְצֵידָה נַתַן לוֹ וְאֵת חֵרֶב גַּלְיָת הַפּּלְשָׁתִּי נַתַן לוֹ: וַיִּשָׁלַח הַמֶּלֶךְ לְקְרֹא אָת אֲחִימֵלֶךְ בֵּן אֲחִיטוּב הַכֹּהֵן וְאֵת כַּל בֵּית אַבִיו הַכּהָנִים אָשֶׁר בָּנֹב וַיִּבֹאוּ כִלָּם אֶל הַמֵּלֶךְ: וַיֹּאמֶר שַׁאוּל שַמַע נַא בָּן אַחִיטוּב וַיֹּאמֶר הָנְנִי אַדנִי: וַיֹּאמֶר אָלַיו שָׁאוּל לָפַּה קשַׁרְתָּם עַלַי אַתַּה וּבֶן יִשִׁי בִּתְתַּךּ לוֹ לְחֶם וְחֵרֵב וְשַׁאוֹל לוֹ בֵּא–לֹהִים לַקוּם אָלַי לְאֹרֵב פַיּוֹם הַזֶּה: וַיַּעַן אָחִימֵלֶךְ אָת הַמֵּלֶךְ וַיֹּאמַר וּמִי בְכַל עַבַדִיךְ כָּדִוֹד נָאֵמֵן וַחַתַן הַמֵּלֶךְ וְסַר אָל מִשְׁמַעְתַּךְ ונכבר בביתף: היום החלתי לשאל לו בא-להים חלילה לי אל ישם המלך בעבדו דבר בכל בית אבי כי לא יַדע עַבדך בַּכַל זאת דַבַר קטן או גַדול: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מוֹת תַמוּת אַחִימֶלֶךְ אַתַּה וַכַל בֵּית אַבִיךְ: וַיֹּאמֶר הַמֵּלֶךְ לַרַצִים הַנַּצַבִים עַלַיו סבּוּ וְהַמִּיתוּ | כֹהָנֵי ד׳ כִּי גַם יַדֶם עם דַּוָד וְכִי יַדְעוּ כִּי בֹרָחַ הוּא וְלֹא גַלוּ אָת אַזִנִי וְלֹא אַבוּ עַבַדִי הַמֶּלֶךְ לְשָׁלֹחַ אָת יָדָם לְפָגעַ בִּכֹהְנִי ד׳: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְדוֹאָג סב אַתַּה וּפְגַע בּכֹהַנִים וַיָּסֹב דוֹאָג הָאָדֹמִי וַיִּפָגַע הוּא בַּכֹהָנִים וַיָּמֵת | בִּיוֹם הָהוּא שָׁמֹנִים וַחֲמְשֵׁה אִישׁ נֹשֵׂא אָפּוֹד בַּד: ואת נב עיר הַכּהַנִים הַכָּה לְפִי חַרֶב מֵאישׁ ועד אשה מעוֹלֶל ועד יונק ושור וחמור ושה לפי חרב: וַיָּמַלֶט בַּן אָחַד לַאַחִימֵלֶך בַּן אָחָטוּב וּשָׁמוֹ אָבִיתַר וַיִּבַרָח אָחַרִי דַוִד: וַיַּגַּד אָבַיַתר לְדַוִד כִּי הַרָג שַׁאוּל אָת כֹהָנֵי ד׳: וַיֹּאמֶר דָּוָד לְאֶבִיַתַר יַדַעְתִּי בַּיּוֹם הַהוּא כִּי שַׁם דּוֹאֵג הַאֲדֹמִי כִּי הַגָּד יָגִּיד לְשַׁאוּל אַנֹכִי סַבּתִי בָּכָל נָפֶשׁ בֵּית אָבִיךְ: שְׁבָה אִתִּי אַל תִּירָא כִּי אֲשֶׁר יְבַקֵשׁ אֶת נַפְּשִׁי יְבַקֵשׁ אֶת נַפְשֶׁךְ כִּי מִשְׁמֶּרֶת אַתַה עַמַדִי: שמואל א כב:א-כב

And David departed from there (Gath), and escaped to the cave Adullam; and when his brothers and all his father's house heard it, they went down there to him. - And every one who was in distress, and every one who was in debt, and every one who was discontented, gathered themselves to him; and he became a captain over them; and there were with him about four hundred men. - And David went from there to Mizpah of Moab; and he said to the king of Moab, Let my father and my mother, I beg you, come forth, and be with you, till I know what G-d will do for me. And he brought them before the king of Moab; and they lived with him all the while that David was in the fortress. And the prophet Gad said to David, Remain not in the fortress; depart, and go to the land of Judah. Then David departed, and came to the forest of Hareth. - When Saul heard that David had been discovered, and the men who were with him, now Saul sat in Gibeah under a tamarisk tree in Ramah, holding his spear in his hand, and all his servants were standing around him; - Then Saul said to his servants who stood around him, Hear now,

Series XVI 15 Lecture #7

you Benjamites; will the son of Jesse give every one of you fields and vineyards, and make you all captains of thousands, and captains of hundreds; - That all of you have conspired against me, and there is none who tells me that my son has made a covenant with the son of Jesse, and there is none of you who is sorry for me, or tells me that my son has stirred up my servant against me, to lie in wait, as at this day? - Then answered Doeg the Edomite, who was set over the servants of Saul, and said, I saw the son of Jesse coming to Nob, to Ahimelech the son of Ahitub. And he inquired of the L-rd for him, and gave him provisions, and gave him the sword of Goliath the Philistine. - Then the king sent to call Ahimelech the priest, the son of Ahitub, and all his father's house, the priests who were in Nob; and they came all of them to the king. And Saul said, Hear now, you son of Ahitub. And he answered, Here I am, my lord. And Saul said to him, Why have you conspired against me, you and the son of Jesse, in that you have given him bread, and a sword, and have inquired of G-d for him, that he should rise against me, to lie in wait, as at this day? Then Ahimelech answered the king, and said, And who is so faithful among all your servants as David, who is the king's son-in-law, and gives heed at your bidding, and is honored in your house? Did I then begin to inquire of G-d for him? be it far from me; let not the king impute any thing to his servant, nor to all the house of my father; for your servant knew nothing of all this, less or more. And the king said, You shall surely die, Ahimelech, you, and all your father's house. And the king said to the runners who stood around him, Turn, and slay the priests of the L-rd; because their hand also is with David, and because they knew when he fled, and did not tell me. But the servants of the king would not put forth their hand to fall upon the priests of the L-rd. And the king said to Doeg, Turn, and fall upon the priests. And Doeg the Edomite turned, and he fell upon the priests, and slew on that day eighty five persons who wore a linen ephod. And Nob, the city of the priests, he struck with the edge of the sword, both men and women, children and babies, and oxen, and donkeys, and sheep, with the edge of the sword. And one of the sons of Ahimelech the son of Ahitub, named Abiathar, escaped, and fled after David. And Abiathar told David that Saul had killed the L-rd's priests. And David said to Abiathar, I knew it that day, when Doeg the Edomite was there, that he would surely tell Saul; I have caused the death of all the persons of your father's house. Remain with me, fear not; for he who seeks my life seeks your life; but with me you shall be in safekeeping. Samuel I 22:1-23

E. דרוש ביה. כתיב דואג וכתיב דוייג. אמר רבי יוחנן: בתחילה יושב הקדוש ברוך הוא ודואג שמא דרוש ביה. כתיב דואג וכתיב דוייג. אמר רבי יוחנן: בתחילה יושב הקדוש ברוך הוא לאחר שיצא אמר: ווי שיצא זה. אמר רבי יצחק: מאי דכתיב (תהלים נ"ב) מה תתהלל ברעה הגבור חסד אל כל היום, אמר לו הקדוש ברוך הוא לדואג: לא גבור בתורה אתה מתהלל ברעה? לא חסד אל נטוי עליך כל היום? ואמר רבי יצחק: מאי דכתיב (תהלים נ') ולרשע אמר א–להים מה לך לספר חקי. אמר לו הקדוש ברוך הוא לדואג הרשע: מה לך לספר חקי? כשאתה מגיע לפרשת מרצחים ופרשת מספרי לשון הרע מה אתה דורש בהם? (תהלים נ') ותשא בריתי עלי פיך. אמר רבי אמי: אין תורתו של דואג אלא משפה ולחוץ. סנהדרין קו:

Scripture writes Doeg (i.e. anxious) and Doeeg: (i.e. woe) R. Yohanan said: At first, the Holy One, blessed be He, sat and was anxious lest he go out on an evil course. But when he had already done so, He exclaimed, "Woe, that he has entered [on an evil path]!" R. Yitzchak said: What is meant by the verse (Psalms 52:3), "Why do you boast of evil, O mighty man? [Doesn't] the love of G-d lasts for all time?" The Holy One, blessed be He, said to Doeg, "Aren't you a mighty man in Torah? Why then do you boast of evil?" Is not the love of G-d continually spread over you? R. Yitzchak also said: What is meant by the verse (Psalms 50:16), "But to the wicked man G-d says, What right have to you to declare My statutes, or to take My covenant in your mouth?" The Holy One, blessed be He, said to the wicked Doeg, "What right have to you to declare [i.e., study] my statutes: when you come to the sections dealing with murderers and

Series XVI 16 Lecture #7

slanderers, how do you expound them? Or that you should take My covenant in your mouth?" R. Ammi said: Doeg's learning was only from the lips outward. **Sanhedrin 106b**